

Lukács Flóra

Hasított bőr

Egy gyönyörű fiú testének torzóját
világítja a hold.
Szemembe mar,
mint éjszaka szobában
a vágható füst, olyan
az oszthatatlan magány szerelemfélése.
Neonszínekbe kipakolt társtalanság,
Fojtó, fullasztó időhiány,
mint kórházi szobádban a víz,
úgy folyik el az idő.
Minden leélt percedet, órádat, évedet
annak érzékeled, ami nincs,
nem lehet, mert nem a tiéd.
Mégélhetetlen marad szerv hűjén a létezés.
Szétiszod, szétizzadod, szétfeszítéd,
azt, ami más, aki nem vagy.
Agresszívan kell kezdened vele valamit.

Sodródok újra a januárban.
Latyak, beton és visszaszokás között.

Halottak napja

Halottak napján nem tudunk gyertyát gyújtani,
sehol se lehet kapni a közelben,
pedig ilyenkor, a tiszalúci temetőben,
sötétedés után, gyerekkorom óta
játszom a tűzzel.
Az égő mécsesekbe mártom az ujjam,
a folyékony viaszba, a fehér vagy vörös lébe,
aztán hagyom, hogy megdermedjen.
A lánggal játszom, belenyúlok
és kirántom az ujjam, a kormot a kézfejemre kenem.
Hülye játékok, szertartás, imádság helyett,
amit már nem tudok.
Gyertyák helyett most cigarettát gyújtok,
valami legálabb égjen.
Tízezer kilométerről füstöt fújok a szívedre,
bár ezt már otthon sem értetted.

Kék

Argus testén a szemek
pávák tollainak foltjaivá váltak,
mikor saját hisztériáit élte éjszakánként,
sárga lámpafényben.

Fehérre fehéret fest évek óta,
elkeni és újakezdi.
Öt hónap kínai ősz leszek,
aztán öt hónap múlva
öt hónap nyár.
Csak ne volna ilyen ízetlen,
sűrű hazugság a várakozás.

Mint apád szobáján a füst,
úgy jársz rajtam át.
Roncsoltak az arcok, mellkasok, hasak.
Kenjük le a balerinákat
piros zománccfestékekkel!

Vagyok valaki, aki nem vagyok
és nagyon nem vagyok valaki,
aki lenni szeretnék.

Ha megkapja önmaga ellenpólusát,
az olyan lesz számára,
mint frontról hazaérkező katonáknak az étel.

Maradni, maradni

Ágyamat csontosan és súlyosan
nyomja a testem,
míg az el nem zsibbad alattam
és ki nem vet magából.

Nyirkosan, hidegen, lázasan
vergődöm benne,
és összeszorított szemmel félek
az ébredéstől.

Magam mellé képzelek,
mozdulni is félek,
most így maradnék örökre.

Ezt az üveg vodka utáni
végtelen forgást akarom
magamra tekerni,
ez kössön gúzsba,
így találjanak rám,
kiéhezve, kifulladásra, bevégezve.

Ehelyett részegedve, józanodva,
végigélek neked valamit.

Képeslap lesz a testem,
lopott tetováló tűvel írok
magamra egy levelet,
de még be se fognak hegedni a sorok,
amikor egy repülőgép rakterében,
egy koporsóban hazafele tartanak maradványaim.